

Predikan i Håcksviks kyrka 2016 av Tobias Bäckström

18 sönd. i trefaldighetstiden

”Att lyssna i tro”

5 Mos 30:11-16

Jak 2:8-13

Mark 10:17-27

Ps: 178, 522, 75, 785

”Vad ska jag göra för att vinna evigt liv?”, frågade den rike mannen. ”Hur ska jag få frid med Gud?” frågade Luther. Vad är frågan idag? Vilken är den viktiga existentiella frågan idag? Kanske handlar det mer om: hur ska jag få frid med mig själv. Vi lever ju i en narcissistisk tid där det mesta kretsar kring oss själva. Inre frid och harmoni är det som folk söker mest. Evt liv, är förvisso en fråga som ligger där latent, och i takt med att forskningen går framåt och man på allvar kan börja förlänga livet, så kan den fråga bli allt viktigare i framtiden. Men då handlar det inte om en evighet med Gud, utan återigen: en evighet med mig själv.

Men nu har vi den här mannen som frågar efter evigt liv, och han menar uppenbarligen evigt liv hos Gud. Vi kan ju börja med att konstatera att det fanns ingen bättre person att komma till med den frågan. Han kom till Frälsaren och frågade om frälsningen. Men var frågan ärligt menad? Var han verkligen bekymrad över sitt eviga väl och ve? Han börjar med inställsamhet: ”Gode mästare”. Men Jesus genomsådar smickret: ”Varför kallar du mig god”. Annars hade ju detta varit en rik och förmodligen inflytelserik person som Jesus hade kunnat ha nytta av att ha en bra relation till. Ändå är han ovanligt kärv mot honom och ger honom bara det självklara svaret: ”Håll buden, så får du leva”. Och mannen, lite förnärligt påpekar att alla de buden har han hållit.

Om nu den här mannen verkligen hade hållit alla bud, varför kom han då till Jesus? Vad var det som fattades honom?

Ja, vi kan ju börja med att se vilka bud som fattas. Jesus hoppar över de tre första, det vill säga de bud som reglerar mellanmänniska relationer. Men lagens första tavla: min relation till Gud, den tar inte Jesus med. Ett, fattas dig, säger Jesus. Ja, bud Ett fattas dig: Du ska inte ha några andra gudar vid sidan av mig. Inte pengar och saker och inte ditt själv. Inget får vara lika viktigt som Gud i ditt liv.

Den här mannen tyckte ju att han hade gjort allt rätt. Han hade följt regelboken, bockat av varje punkt. Men menade han något med det han gjorde? Var det eviga livet verkligen viktigt och angeläget för honom. ”Sälj allt du äger”. Ja, det han ägde stod i vägen mellan honom och Gud. Det var det som var hans hinder. Och nu ställs allt på sin spets.

Vad är *ditt* hinder? Vad står i vägen mellan *dig* och Gud? Tycker du också att du gör allt rätt, och det finns väl inget mer att tillägga. Ändå är det nog så att vi inom oss vet vad som fattas oss, men vi vill kanske inte höra det. Vi kommer till Gud med våra frågor. Men vill vi höra svaret?

Den här mannen gick bedrövad sin väg. Han fick ett svar som han inte ville ha, han ville inte höra sanningen om sig själv och sitt liv. Förmodligen ångrade han nu att han över huvudtaget ställt frågan. Vi kan bara spekulera över vilka planer Gud och Jesus hade med honom. Han blir ju faktiskt kallad som lärjungen av Jesus: kom och följ mig. Gud hade planer för hans liv. Hade han följt kallelsen hade han varit en av de tolv, då hade vi förmodligen vetat betydligt mer om honom, än bara att han var rik. Den här händelsen visar att det inte gick med automatik när Jesus kallade lärjungar. Han styrde inte över människors vilja.

Mannen gick bedrövad bort. Det blir ju så att säger vi nej till Guds kallelse så blir vi olyckliga. Den här mannen kunde inte tänka sig att göra sig av med alla sina pengar - ändå skulle han inte ha någon glädje av dem i fortsättningen.

Men de andra lärjungarna då. De var förmodligen inte rika, förutom några stycken som tullindrivaren Matteus. Han kanske hade en del pengar. Men ändå reagerar de med förskräckelse när Jesus påpekar hur svårt det är att komma in i Guds rike för de som har pengar. De tar alltså inte tillfället i akt och slår sig för bröstet. Eller andas ut av lättnad över att inte ha några pengar

Jag tycker att lärjungarna reagerade ganska moget och insiktsfullt, jag höll på att säga, för en gångs skull. Det finns inget triumfatoriskt över deras reaktion: ”där fick de rika så att de teg”. Trots att få av dem kvalade in i kategorin ”rik”, och trots att de ju alla hade lämnat allt och följt Jesus så tog de ändå åt sig.

Jag tänker att de förstod alla att de hade kunnat vara i den mannens situation. Om det hade varit *de* som suttit på en massa pengar, hur hade då de gjort när de blev kallade av Jesus. Hade då de lämnat allt och följt honom? Att inte ha pengar, men att samtidigt *längta* efter rikedom, det hjälper inte. Då är det fortfarande bud Ett som fattas.

Poängen med liknelsen av kamelen och nålsögat är att det är omöjligt. Och det finns en befrielse i det. Om det är omöjligt är det inte ens en idé att försöka. Vi behöver inte tro att vi av egen kraft kan komma in i Guds rike, vi behöver inte ägna vår energi åt det. Men för *Gud* är inget omöjligt. För honom är allting möjligt. Se därför till att han är nummer Ett i ditt liv. Du får gärna fattas allt annat i livet, utom Jesus själv. Han som ser på dig med kärlek och säger: gör dig av med det som hindrar dig att komma till Gud. Kom sedan och följ mig.